

TULEMUSTELE ORIENTEERITUS –
ME SAAVUTAME PÜSTITATUD EESMÄRGID
PIDEV ARENG –
ME EI SEISA PAIGAL
POSITIIVNE HOIAK –
ME OTSIME HALVAS HEAD
AVATUD SUHTED –
ME TUNNUSTAME KOLLEEGE

MEIE VÄÄRTUSHINNANGUD

E
E
E-BETOONELEMENT

MILLEL SEISAB MEIE MAAILM?

Veste Toomasest, Juhanist ja Ebest

Toomas astus sammu tagasi ja uuris,
kes need elukad on, kes EBE maakera kannavad?

**1. Kui töömees Toomas
hommikul oma Fordi Harku
taga kontori ette keeras,
oli seal miski teisiti kui
tavaliselt. Üks asi seisis
maja ees. Üks kuju.
Toomas tuli autost ja
takseeris asja lähemalt.
Kuju jah. Postamendi otsas.**

Meenutas kangesti lapsena loetud antiigiinimeste maailma ehituse kirjeldust. Et maailm on pandud seisma nelja elevandi turjale, kes omakorda istuvad hiidkilpkonna kilbil. Toomas mäletas seda kõike uduselt. Umbes selline see kuju siin oli jah, aga midagi oli temas justkui teisiti kui antiigis. Toomas õngitses taskust suitsupaki ja pakist suitsu, aga põlema ta seda ei pannud, sest tegelikult oli ta suitsetamise maha jätnud. Harva kõhvi ikka tõmbas, aga katsus seda alati edasi lükata. No muidugi, antiigimeestel oli maailm lapik, aga see siin oli pronksist kera - EBE peale kirjutatud - ja ei seisnud ta nelja elevandi otsas, aga - oot, oot, kelle siis?

Toomas astus sammu tagasi ja uuris, kes need elukad on, kes EBE maakera kannavad? No ongi kilpkonn kõige all, olgu, vundamendiks kilpkonn kõlbab. Ja kilpkonna otsas elevant nigu antiigis. Siis miski kala - delfiin vist. Ja kes seal tipus on? Koer! Hea, et ikka ühe eesti eluka kah panid.

"Mis see siis on?," kostis Toomase selja tagant reibas hääl, "Tootsi maakera või? Võõpa punaseks ja tee Paunvere kohta suur rist peale." See oli juhtivtöötaja Juhan, Tooma klassivend. "Seal on juba kiri peal, vahi. EBE on seal."

Juhan ei vaadanud kuju poolegi. Ei tea, miks. Ei tahtnud ta mingit saladust Toomale reeta? Või hoopistükkis ei teadnud isegi asjast midagi ja ei tahtnud seda tunnistada. Juhan tegi hoopis teist juttu: "Kuule, Tom, nädalavahetus tuleb."

"Tuleb," Toomas vaatas muigamisi Juhanit. Ta juba teadis, milles asi.

"Sauna teed?"

"Ikka."

"Võrku paned?"

"Ikka."

"Ma siis tulen?"

"Tulge aga peale," parandas Toomas lahkelt, "Koos Ebega.". Asi oli selles, et Juhan oli hiljuti noore naise võtnud ja puges või nahast välja, et noorikule romantilisi nädalalõppe korraldada.

Juhanil oli muidugi kutse üle hea meel. Juhan vaatas suitsu Toomase näppude vahel. "Sa, mees, jätsid ju maha?"

"See on kuivtrenn," pomises Toomas ja oli kahevahel, kas torgata suits suhu või tagasi pakki, aga juba napsas Juhan sigareti ta käest ja kadus sellega ukse vahele, hõigates:

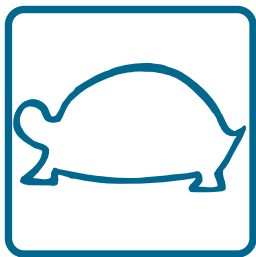
"Näita ikka iseloomu, jätsid maha, siis jätsid maha."

Toomas vaatas veel korra EBE maakera kuju ja läks Juhanile järele. Ta lootis vaikselt, et kui nad Juhaniga ühes lesta suitsutavad ja leili lisavad, küll siis tuleb tasapisi välja, et mis kuju see on ja miks.

Toomas oli otsustanud, et ta vahepeal oma ajusid ei vaeva, ometi keerlesid kilpkonnad, delfiinid, elevantid ja koerad tal tööpäeva jooksul muudkui peas. Mida need loomad pidid tähendama? Toomas kontrollis rakiseid ja betoonisegu ja ajas aga käe jälle taskusse, otsis suitsupaki välja, et iseendaga ivake aru pidada.

Juhan aga sirvis suitsunurgas tõiseid pabereid ja jäi ka aknast mõnikord kuju vaatama ja selle tähenduse üle mõtlema.

Juhan aga sirvis suitsunurgas tõiseid pabereid ja jäi ka aknast mõnikord kuju vaatama ja selle tähenduse üle mõtlema.

2. Juhan arvab, et kilpkonn on visa loom.

Toomas tõmbas paadimootori podisema ja küsis prauhti: "No räägi nüüd, mis loomad need on?"

Juhan aga vaatas oma Ebet paadininas ja ei teinud kuulmagi. Ebe oli ilus küll ja Juhan ei teinud väljagi, kui neid aasiti, et enne elas ta EBEle ja nüüd võttis Ebe ka, et kuidas ta jaksab. Alles tüki aja pärast poetas Juhan: "Mis loomad, lestad meres või?"

"Sa tead küll. Ma olen kaks päeva muudkui mõelnud ja mõelnud."

Juhan sirutas käe ja suretas mootori välja: "Ilus õhtu, las ma parem sõuan."

"Kui sa tahad. Tüki maad tuleb minna. Sinna, kus mu võrgukoht on."

Toomas vaatas ka silmanurgast noort naist, kes meeste juttu justkui ei kuulnudki, aga seadis oma ilusa päevitunud näo ehavalguse paistele ja pani silmad kinni. Toomasel oli põues lapik pudel ja ta oli oodanud head momenti, et väike lonks võtta, aga nüüd jättis ta pudeli sinna, kus see oli. Niisamagi oli kena olla.

Juhan nagistas tullidega ja punnitas muskleid. Mõnuga punnitas. Nüüd võttis tema jutu üles: "Ja mis sa siis välja mõtlesid. Mis loom see hiidkilpkonn on?"

"Kilpkonna kilbil on plaadid justkui kivid sees ja kilpkonn elab mitusada aastat vanaks."

"Nii. Ja veel?"

Ta on ikka hirmus visa elukas.
Ja järjekindel.

"Ta on ikka hirmus visa elukas. Ja järjekindel."

"Õige," ütles Juhan vahele, "Nii me mõtlesimegi."

"Just. Korra ma nägin telekast Discovery pealt, kus väiksed kilpkonnajoad koorusid rannaliival munadest välja ja panid padavai mere poole. Röövlinnud ründasid neid, aga ega väiksed kilpkonnad ei jätnud. Siblisid läbi liiva muudkui aga edasi ja lõpuks olidki meres väljas."

"Kas ujuma võib minna," küsis Ebe vahele.

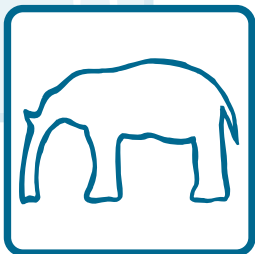
Muidugi võis.

Ebe tõusis ja viskas pluusi seljast.

Toomas tahtis vahele öelda, et Ebe paadi külje pealt hüppama ei hakkaks, ajab veel paadi ümber.

Aga Ebe teadis isegi. Ta ronis paadi ninasse, seisis seal hetke kui käilakuju ja hüppas pea ees vette.

Toomasel ja Juhanil oli jutt korraga otsas. Istusid niisama ja vaatasid Ebet.

3. Ebe paneb paika, et elevant on tegija.

Võrgud said merre. Saunas sai käidud, kolmekesi koos.

Toomas ei osanud arvata, kas magama sättida või mitte veel.

Eks külalised ise tea. Öö aga oli valge ja lõkkepuid jätkus.

Toomas kohendas lõkkes tuld ja rääkis justkui endamisi: "

... ja elevant kannab londiga puid ja on inimesele tugev abiline.

Tark loom ka. Ja väsimatu tegutseja. Teeb, mis vaja, saab, mis tahab. Või mis?"

"Jah," Juhan tõstis pea Ebe sülest ja viskas suitsuotsa lõkkesse: "Umbes nii vist mõeldi jah. Juttu oli pidevast arengust ja eesmärkidele orienteerumisest. Aga kuidas sa elevandi kohta ühe sõnaga ütleksid."

"Ühe sõnaga?," jäi Toomas mõtlema.

Ebe ei olnud tükk aega midagi öelnud. Ebe oli üldse vaikne tüdruk. Nüüd tegi ta suu lahti ja pani paika: "Elevant on tegija," ütles ta.

"Tubli," kiitis Juhan.

Toomas vaatas silmanurgast külalisi ja ei saanudki aru, kas Juhan vaatab Ebet või taevatähti. Ebe ise aga vaatas lõkketuld. Toomas pani mõttes visa kilpkonna ja tegija elevandi kokku ja mõtles: "Tuleb välja, et me oleme visad tegijad."

Elevant on tegija

4. Lest mossitab, aga delfiin on lahke.

Päikestõus on kaunis, aga kui Toomas varavalges merele hiilis, katsus ta teha hästi vaikselt, et Juhanit ja Ebet mitte äratada.

Nüüd oli päike juba suures kõrges. Ebe rookis hoogsalt värsket lesta. Toomas näppis võrgust adrupudru ja Juhan toppis lepapuid suitsuahju ja puhus tule lõõmama.

"Ma ei teadnud, et kalapuhastamine su käes nii kähku käib, ega suitsuahju pannes polegi vaja nii väga puhtaks rookida," vaatas Toomas.

positiivne

"Ebe on tõsine tegija, õige eesti tüdruk," kiitis Juhan puhumise vahele.

"Lestad on täna väga tõsised," poetas Ebe, "Suunurgad allapoole. Mossitavad."

"Aga delfiin," tõstis Toomas näpu, "On meres teist masti mees. Tema naerab. Tal on suunurk ülespoole."

"Kas soola paneb enne või pärast suitsetamist?," küsis Ebe vahele.

"Pärast ikka. Küll ma panen. Jämedat soola. Sa, Juhan, said ahju käima?"

"Vist sain. Me mõtlesime ka, et delfiin on positiivne ja justkui naeratab. Puhh, suits läks vist silma," hõõrus Juhan tahmase käega tahmast nägu.

5. Naabri sõbralik koer tuleb külla.

Lesta suitsetamine võttis pisut aega, aga see oli pagana mõnus viis, kuidas aega veeta. Pühapäev edenes. Ahjust tulnud lestad sooldusid, õlu vahutas.

Lesta söömisele oli võimalik kah päris pikalt aega kulutada. Lutsutada luid ja nagistada küpse naha kallal.

Juhan pidas lesta söömisel väikse pausi, pühkis näpud puhtaks, leidis taskust suupilli ja mängis tasakesi. Ise vahtis Ebet.

ja justkui naeratab

Ebe limpsis näppe, naeratas ja vahtis oma silmalekippuva heleda juuksetuka tagant Juhanit. Neil oli vist kena olla. Toomas oli endamisi otsustanud, et enam neljast loomast juttu ei tee, aga kui Juhan tahab, las räägib. Ja koeraga on ju kõik nagunii selge, koer on inimese sõber.

Justkui selle mõtte peale ilmus aia äärde naabri krants Pauka. Ta juba teadis, et kui on külalised, siis kutsutakse seltskonda. Ja küllap pudeneb paar paremat pala.

"Tule siia Pauka, mõtlesin just, et kuhu sa jäid," hõikas Toomas.

Koer lipsas aeda. Toomas sügas teda kõrva tagant ja lõikas Paukale viilu vorsti: "Võta, Pauka, vana sõber."

Toomas vaatas, pea viltu, Juhanit: "Ma ootasin kogu aeg, et sa räägid mulle nende nelja looma vilusoofia selgelt ära, aga sa ei rääkind midagi."

Juhan võttis suupilli suult: "Mulle oli palju huvitavam kuulata, mis sa ise arvad. Ja sa arvasid täpselt nagu meiegi. Kilpkonn, elevant, delfiin ja koer on märgid neljast hoiakust, mis meile meeldivad. Me oleme nii töömeestena kui ärimeestena VISAD TEGIJAD ja LAHKED SÕBRAD!"

"Auh," tegi Pauka. Ta tahtis veel vorsti.

sõber

EBE on:

**VISA TEGIJA,
LAHE SÖBER
VISA TEGIJA,
LAHE SÖBER**

parema elukeskkonna nimel